

[Stats- og udenrigsministeren.]

Det er vigtigt, at dette arbejde kommer i gang, og vi har derfor nu i regeringen besluttet at sætte en gruppe af ministre til at tage fat på det, gøre sig opgavens størrelsesorden klar, forsøge at udtænke, ad hvilke administrative og lovgivningsmæssige veje den kan løses. Parallelt med ministerudvalgets arbejde må vi selvfølgelig også have embedsmændene til at hjælpe med. Om det så ender med, når man virkelig har fået sagen gennemtænkt, at man vil oprette et særligt ministerium eller vil tillægge en enkelt minister at være ansvarlig for dette område, det tør jeg ikke svare på. Man skal være klar over, at hvis man gjorde en enkelt minister til planlægningsminister, så ville det medføre en enorm omvæltning i den øvrige administration. Der er ikke ret mange ministerier, der ville undgå at få sagsområder flyttet over i et sådant nyt ministerium. Den slags, det tilsiger min erfaring mig i hvert fald, skal man nøje gennemarbejde for at se, om det ikke er muligt at opnå en koordination, uden at man behøver at henlægge et område under en særlig ministers ansvar. Men som sagt, jeg skal ikke udelukke nogen løsning. Mine overvejelser har fået et positivt resultat, regeringens beslutning er altså ganske klar, og det første møde i dette udvalg holdes på mandag.

(Kort bemærkning).

Niels Westerby: Jeg vil gerne takke statsministeren for det imødekommende svar og blot korrigere på et enkelt punkt.

Vi har aldrig foreslået et særligt planlægningsministerium. Vi har foreslået, at økonomiministeren også skulle være planlægningsminister, og at de planlægningsorganer, man har, samledes under hans hånd. Jeg anser det for meget vigtigt, at man får koordineret styrelserne, fordi de meget ofte har forskellige opfattelser og ligger i krig med hinanden, således at det kan være svært at nå til en afklaring på problemerne. Netop for at kunne lægge den politiske autoritet et sted er det vigtigt at have en minister, der har det pågældende som særlig opgave.

Jeg håber altså, at det ministerudvalg, der er blevet nedsat, vil nå til det resultat, at man får samlet planlægningopgaverne i et

ministerium under økonomiministerens ledelse.

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard: Må jeg sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at jeg lyttede interesseret, da det ærede medlem gav udtryk for at citere en radikal valg-pjece. Jeg kendte ikke citatet og var derfor forbavset, da jeg jo følte, at jeg kendte den radikale valgpropaganda. Nu har det ærede medlem venligt overdraget mig den pågældende pjece, som viser sig at være et produkt frembragt af Radikal Ungdom.

Må jeg så yderligere sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at jeg ikke har bebrejdet regeringen, at den arbejder videre med boligproblemerne — det vil jeg da betragte som en forpligtelse for enhver regering at gøre — men jeg har gjort opmærksom på, at når vi efter at have drøftet den statslige boligfond er blevet enige om en anden løsning, så er det at gribe ind i boligforliget; det er at bryde boligforliget at enoptage det forslag, man var nået til enighed om, og erstatte det med noget andet. Det var, hvad jeg sagde.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg kan forstå, at det, jeg berører nu, er et meget ømt punkt — og det forstår jeg godt — for de konservative, når de nu for vist tiende gang i dag forsøger også på dette punkt at løbe fra det, de gik til valg på. Hr. Jørgen Jensen sagde her i salen i den spalte, som også hr. Poul Møller citerede, men igen lige ovenfor — undskyld, jeg altid går lige en sætning tilbage —

„Vi siger også, at det offentliges anlægs- og driftsudgifter ikke må forøge efterspørgselspresset, men kun bør øges i takt med produktionsstigningen i erhvervslivet.“

Forskellen mellem dette tal og tallet i finanslovsforslaget er mere end de 750 mill. Vi venter altså stadig på, at de skal oplyse — det vil sige: jeg håber da, at de gør det — men de konservative skylder i hvert fald deres egne vælgere at sige, hvordan der kommer overensstemmelse, og hvor de 750 millioner skal ud. Jeg går ud fra, at hr. Poul Møller dog finder det for uværdigt, selv på baggrund af den valgkamp, man har ført, at hævde, at fordi tallet kun